

Můj přítel VLK

Oldřiška Ciprová
ilustrace Lenka Němcová

bambóok

Můj přítel **VLK**

Oldřiška Ciprová
ilustrace Lenka Němcová

„To si děláš legraci?“ zeptala se Jonáše Sára a vykulila na něj modré oči plné podrážděného úžasu. Šli spolu ze školy, a když došli na rozcestí, kde se jejich cesty dělily, Jonáš své dívce oznámil, že dneska mu kino zase nevyjde.

Jony už ve svých čtrnácti letech viděl, že když má jeho holka ruce založené v bok a mluví s ním tímhle tónem, bude lepší mlčet. „To kino odkládáme už potřetí!“ podotkla Sára rozmrzele, a Jonáš pochopil, že se od něj očekává, aby se k tomu vyjádřil.

„Já vím, Sáro,“ hlesl zkroušeně a štválo ho, že jí to musí zase vysvětlovat. „Ale Buddy teď potřebuje veškerý můj čas, říkal jsem ti to. Musí na mě být před těmi zkouškami zvyklý. Nechci to pokazit.“

Řeč byla o osmnáctiměsíčním labradorovi, kterého Jonáš loni dostal od svých rodičů po dlouhých letech doprošování. Pejsek teď seděl poslušně u Jonášových nohou a sledoval, jak se jeho páníček baví se slečnou. Nakonec to shledal málo zábavným a začal si olizovat nohu.

Od té doby, co měl Jonáš Buddyho, byl na roztrhání. Právě totiž připravoval svého pejska na zkoušky

poslušnosti a k tomu s ním denně docházel do zámecké zahrady zkontrolovat vlka, kterého před rokem našel v lese a spletl si ho se psem. Protože tehdy po psovi velmi toužil, vzal si vlčí mládě domů bez svolení rodičů. Byl z toho samozřejmě průšvih jako Brno a Jonáš měl co dělat, aby si rodiče udobřil.

Zkraje si myslel, že si bude moct Vlka nechat. To však nebylo možné a vlček byl umístěn do výběhu v zámecké zahradě poblíž Jonášova bydliště. Pak se stal „zázrak“ a malý vlk se navzdory vlčí povaze na Jonáše upnul a přišel za ním až do hájenky, kde Jonáš s rodiči bydlel.

Po dlouhých debatách s rodiči a paní Jiřinou, která byla na vlky odbornicí a sama je chovala u sebe na statku, bylo Jonášovi povoleno mít vlka Vlka u sebe. To však bylo podmíněno stavbou vysokého plotu a dalších vymožeností, což trvalo celou věčnost. Do té doby byl Vlk prozatím umístěný v zámecké zahradě, Jonáš za ním však každý den docházel a bral ho na dlouhou

procházku, aby neměl potřebu za ním utíkat. Pejsek Buddy měl vlka moc rád a na procházky je doprovázel. Vlk se sice k Buddymu choval s rezervou, ale občas se nechal hravým labradorem strhnout ke hře.

Proto byl Jonáš tak vytížený, nezbyvalo mu moc volného času a Sára to nenesla moc dobře.

„Půjdeme do kina hned po těch zkouškách. Jsou už v sobotu, slibuju, že pak budu mít určitě víc času.“

„To se zas budeš učit na přijímačky a já taky,“ houkla Sára otráveně, ale stejně se na Jonáše usmála. V té chvíli chlapci došlo, že má skoro vyhráno.

„Tak ty jsi důležitější než škola, to je jasná věc,“ mrknul na svou dívku smířlivě. Sára to tak bohužel neviděla.

„Takže jsem důležitější než škola, ale než pes ne?“

„Neee,“ bránil se rychle Jonáš. „Tak to rozhodně není. Ty jsi prostě... prostě...“ jako pokaždé, když chtěl mluvit o tom, co k Sáře cítí, nedokázal se vymáčknout.

„Blbá, to jsem,“ ušklíbla se Sára, která byla zvyklá mít v jejich vztahu navrch. S povzdechem políbila Jonáše na tvář a pohrozila mu s úsměvem prstem. „Po sobotě se to všechno změní, jasný?“

„Jasný!“ přikývl Jonáš rychle, aby si Sára svou smířlivou náladu nerozmyslela. „A dneska se mnou za Vlkem s Buddym půjdeš?“ zeptal se prosebně. Jonáš měl rád Sářinu společnost, ale uvědomoval si, že chodit každý den stejnou cestou do zámecké zahrady pro vlka a jít s ním běhat do lesa pokaždé tu samou trasu není pro nejhezčí holku na světě zrovna terno.

„A zmrzku potom stihneme?“ zeptala se Sára, teď už s úsměvem od ucha k uchu.

„Jasně,“ opakoval Jony nadšeně, protože pochopil, že mu Sára to dnešní zrušené kino nadobro odpustila. Klidně deset zmrzlin, pokud to mělo znamenat, že s ním bude Sára dál chodit.

„Tak jo, zase ve tři?“

„Jo, to je akorát. Vyzvednu tě doma.“

„Dobře. Budeš teď cvičit Buddyho?“

„Jasně že budu, vid', kámo,“ podrbal pejska za ušima. „Buddy musí... zajímá tě to vůbec?“ zeptal se Jonáš nejistě a cítil, jak mu rudnou uši. Najednou se ho zmocnil pocit, že Sáru už těmi věčnými řečmi o Buddym a Vlkovi nudí. Jenomže on si nedovedl pomoci. Měl zvířata rád, tím spíš ta svoje, a když na ně přišla řeč, cítil se ve svém živlu.

Sára se zasmála svým zvonivým smíchem, který na ní měl snad ze všeho nejradši. „Kdyby mě to nezajímalo, neptala bych se. Ani ze slušnosti. Víš, Jonáši, mám tě ráda, proto se tebou chodím. Když něco dělám, tak to má svůj důvod.“

„Jasně,“ špitl Jonáš. To je celá Sára, vždycky rovnou k věci.

„A ať si myslíš cokoli, pořád tě považuju za nejzajímavějšího kluka na škole. Miluju tvoje znalosti o psech a tvůj zápal pro ně. Jenom mě samozřejmě štve, že na sebe nemáme dost času.“

„Aha.“

„Tak co Buddy musí?“

„No, dneska musíme do vody. S tím má pořád trochu problém.“

„Vždyť tam vždycky tak krásně běží.“

„Jenomže on tam má běžet jenom tehdy, když mu dám povel. Buddy je bohužel trochu magor. Jak vidí vodu, začne se radovat jako blázen,“ plácne se Jonáš do čela.

„Myslíš to, jak se celý kroutí a vrtí zadečkem jako dámička?“ zasmála se Sára. „To je ale strašně vtipný!“

„No, to jo, jenomže on se tam hrne, aniž by byl vyzván. Za to taky můžeme dostat nula bodů, což by mohlo znamenat, že zkoušky OVVR nesplníme.“

„To chápu. A hele, co ta zkratka vlastně znamená? Vždycky říkáš jenom tohle, ale co to znamená, na to se tě chci zeptat už dva měsíce,“ zahihňala se dívka.

„Ověření vlohových vlastností retrívrů, myslel jsem, že jsem o tom už mluvil,“ dodal Jonáš trochu omluvně.

„Ne, mně jsi jen říkal, že mu musíte dát zrentgenovat kyčle a lokty a že musí absolvovat dvě výstavy.“

„To jo, ale to se zkouškami nesouvisí. Ty jsou na celém uchovnění nejtěžší. Musí splnit deset disciplín.“

„Deset?“ vyjekla Sára.

„Chudák pejsek.“

„Chudák jsem tady já,“ usmál se Jonáš. „Ale mě nikdo nepolituje.“

„Ty můj chudáčku,“ pohladila Sára Jonáše po hlavě a zase ho políbila na tvář. „A jaké jsou ty disciplíny?“

„No, hodnotí se povaha, chování po výstřelu, nos, aport v terénu, vodění psa na vodítku, vodění psa na

volno, ochota k práci ve vodě, aport z vody, kontakt s vůdcem a vrozená chuť k práci,“ vypočítával Jonáš na prstech.

„Ty jo, to je pěkná nálož,“ hvízdla Sára.

„Jo, ale Buddy je chytrej, zvládne to. Jenom prostě...“

„Musí cvičit,“ doplnila Sára. „Já to chápu. A ty máš pět dní na to, abys ho odnaučil tu jeho touhu po vodě, vid’?“

„Nejen to,“ vzdychl Jonáš. „Ale když má svůj den, je poslušnej a zlatej. Horší je, když svůj den nemá, vid’, ty můj kluku?“

Buddy se napřímil, protože cítil, že je o něm řeč.

„Tak se budeme modlit, aby v sobotu ten den měl,“ usmála se Sára a sehnula se, aby pejska pohladila.

„Přesně,“ zasmál se Jony. „Sári, já musím jít, v jednu mám domluvený cvičák.“

„Tak ve tři,“ řekla Sára a znovu Jonáše políbila.

Až cestou domů si uvědomil, že třikrát v jeden den mu ještě nikdy pusy nedala.

„Buddy!“ volal o půl hodiny později Jonáš nešťastně na svého miláčka, který se zase střemhlav řítíl do potoka, aniž by mu to někdo dovolil. Labrador se zastavil a podíval se na svého rozčileného páníčka.

„Přivolej ho,“ pokynula Jonášovi trenérka Dáša.

Jonáš k ní chodil s Buddym od začátku. Dáša byla sympatická paní, která psům rozuměla a měla je ráda. Jonáš si už několikrát pomyslel, že si lépe vybrat nemohl.

„Ke mně!“ syknul chlapec a Buddy hned poslušně přiběhl. Pejsek se přitom tvářil jako nevinátko a Jonáš měl pocit, že se usmívá pod fousky.

„No,“ pokrčila Dáša rameny, „retrívr má název podle anglického slovesa to retrieve, které znamená přinášet zpět, tedy aportovat. To je základní věc, kterou budou na zkouškách chtít. Jenže Buddy někdy běží dřív, než do té vody něco hodíme. To je špatně, Jony. Musíš ho přivolat, ještě než se rozběhne.“

„Možná je na to už moc pozdě,“ vzdychl Jonáš nešťastně. „Pamatujete, jak jste mi pořád říkala, abych u Buddyho podněcoval vztah k vodě? Teď mám pocit, že jsem to asi přehnal.“

„Pro retrívra je voda přirozeností, takže i malé štěně využije každou příležitost namočit se v kaluži, Jonáši. Já jsem chtěla, abys ho neokřikoval a naopak ho nechal kaluží radostně proběhnout a klidně běžel spolu s ním. Abys dal pozor, aby ti zvědavý pejsek nespádl do hluboké vody. To by mohlo napáchat velkou škodu ve vztahu psa k vodě. Tohle se přehnat nedalo. Je dobře, že má Buddy vodu tak rád, ale měl by tě víc poslouchat. Nechá se vodou rozptýlit a my to teď musíme odbourat.“

„Zkoušky jsou už v sobotu,“ hlesl Jonáš a bylo mu do breku. Najednou měl pocit, že je toho na něj moc. Že dělá, co může, a stejně se výsledky nedostavují. Škola, zkoušky OVVR a k tomu zařizování věcí pro vlka, aby se už mohl přesunout do hájenky. Jonáš cítil, jak se ho zmocňuje beznaděj.

Trenérka si jeho rozpoložení všimla a mateřsky ho objala.

„Všechno se dá zvládnout, neklesej na mysli, Jonáši. Dokázal jsi se svým psem velké věci. Jsem přesvědčená, že Buddy na zkouškách zazáří, jenom nepolevuj. Vrozené vlastnosti má skvělé, a ty jsi ho celou dobu moc dobře vedl. Nos má výborný, z výstřelu strach nemá, jsi ve výhodě, že jste to mohli s tátou nacvičit. Na vodítku i na volno chodí Buddy úžasně a dummyho ti aportuje excelentně. Jde jen o tu vodu. Zaměříme se na to dneska i další dny, neboj se, ono to půjde,“ konejšila chlapce trenérka.

„Myslíte, že ty zkoušky zvládne?“ usmál se Jonáš trochu smutně a pohládl Buddyho po hlavě.

„Samozřejmě, je velmi dobře vedený. Odvedl jsi skvělou práci. Budeme se soustředit na tu vodu a v sobotu dostanete certifikát, neboj se.“

Další hodinu se s Buddym zaměřili na aport z vody a Jonášovi se trochu ulevilo, protože pesek nejspíš pochopil, že jde o hodně, a poslušně aportoval. Na konci hodiny už se pak nenechal rozptýlit ani kachnami, které přistály na potoce.

„Tak je šikovný,“ pochválil pejska Jonáš a podrbl ho za ušima. Asi to opravdu jen potřebují chvíli trénovat a nakonec všechno dobře dopadne.

S výrazně lepší náladou se vracel domů a těšil se na Vlka... a samozřejmě na Sárú.

Jonáš vyzvedl Sárú o trochu dřív, protože se chtěl pozdravit s Kubou, což byl Sářin bratr a Jonášův nejlepší kamarád. Poslední dobou se však vídali spíš jen ve škole. Všichni tři spolu totiž chodili do stejné třídy.

Od té doby, co Jonáš začal chodit se Sárú, přestal pomalu ale jistě s Kubou hrát onlinové počítačové hry, protože mu na to nezbyval čas ani energie, a Jakub mu to dost často vyčítal. A hlavně vůbec Jonáše nechápal. Ségru měl za uječenou a uřehtanou trubku, jak ji často a rád nazýval, a netušil, co na ní Jonáš vidí.

„Je chytrá, hodná a hezká,“ říkal na to Jakubovi Jony.

„Tak buď jsi slepej, nebo tupej,“ smál se mu Kuba, který svou sestru viděl úplně v jiných barvách.

Jakub vyšel před dům dřív než Sára.

„Ještě se čančá,“ uchechtl se a kývl směrem k Sářinu oknu.

„To neva, počkám,“ usmál se Jonáš, který rád slyšel, že se Sára kvůli němu zkrášluje. Tedy aspoň doufal, že kvůli němu.

„Co Baďák?“ zeptal se Kuba. „Proč není s tebou?“

„Dáša říkala, ať ho radši nechám doma, že musí zpracovat dnešní výcvik v hlavě. Vlk by byl jen další podnět, který by ho mohl rozptýlit špatným směrem. No, v sobotu nás to čeká,“ ušklíbl se Jonáš. „Doufám, že to oba zvládneme. Dáša si myslí, že jo.“

„Určitě to dáte,“ nepochyboval Kuba. „Dává ti to ale zabrat, vid'? Nezapomeň na ten děják zítra. Víš, že Vomáčková zase vyšluje.“

„Já vím, Sára mi to taky pořád připomíná,“ vzdychl Jonáš.

„Průda, co?“ pošťouchl ho Kuba.

„Ale ne... je hodná. Nechce, abych měl průšvih. Naši by zase vyváděli.“

„Jasný.“

Moc přesvědčivě to neznělo.

„Večer můžeme dát něco po síti,“ navrhl Jonáš.

„Fakt?“

„Jasně, potřebuju myslet taky na něco jiného než na povinnosti. Poslední dobou mám pocit, že pořád něco musím.“

„Skvělý. Tak třeba v sedm?“

„Okej,“ usmál se Jonáš a chtěl něco dodat, ale to už se otevřely dveře a vyšla z nich Sára.

„Můžeme?“ zeptala se vesele a Jonáš jenom bezmocně kývl. Jeho holce to fakt moc slušelo.

„Tak v sedm,“ kývl na Jakuba a společně se Sárrou se vydali k zámku.

„Kdepak je Vlk?“ ptala se udiveně Sára, když přišli do zámecké zahrady a z oplocené části k nim nepřiběhl vlček jako vždycky. Ohrada zela prázdnotou.

„Já... nevím,“ špitl Jonáš a cítil, že mu náhle vyschlo v ústech.

Určitě se muselo něco stát. Vždyť přece pečovatelé ze zámku vědí, že každý den ve tři chodí Jonáš vlka venčit.

„Pojď,“ chytla Jonyho Sára za ruku. „Musíme se někoho zeptat, co se stalo.“

„Jasně,“ špitl Jonáš, pořád ještě duchem mimo, jak vymýšlel různé scénáře, co se asi mohlo s Vlkem stát.

„Neboj se,“ konejšila svého kluka Sára. „To se vysvětlí.“

„To doufám,“ odpověděl Jonáš a oba se vydali směrem k zámecké kanceláři, kde chlapce dobře znali.

O několik chvil později Jonáš s tlukoucím srdcem zazvonil na zvonek na dveřích kanceláře a čekal, až se mu někdo ozve. Zadrnčel bzučák, a tak mohli vstoupit do budovy. V ústrety jim už přicházela mladá pečovatelka Tereza, která měla Vlka na starosti.